

Τα γαϊδούρια της Ζαράκοβας και οι Έλληνες πολιτικοί

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Ο λεβέντης στρατηγός. Ο Γέρος της ελευθερίας της πατρίδος μας Θεόδωρος Κολοκοτρώνης.

Λίγο μετά την πτώση της Τριπολιτσάς, ο Κολοκοτρώνης επιχειρεί να καταλάβει και το ισχυρό φρούριο του Ναυπλίου. Κάποια στιγμή-Γενάρης του 1822- ειδοποιείται να τραβήξει κατά την Κόρινθο, διότι οι εκεί Τούρκοι και Τουρκαλβανοί («ο λύκος κι αν εγέρασε...»), μόνο σ' αυτόν δέχονταν να παραδοθούν. Αφήνω τον λόγο στον Φωτάκο (Φώτιο Χρυσανθόπουλο), ο οποίος στα «Απομνημονεύματα» για το '21, διασώζει ένα συμβάν, που μου προξένησε, όπως έλεγαν παλαιότερα, «ζωηράν εντύπωση»:

«Εκείθεν ο Κολοκοτρώνης και λοιποί καπεταναίοι ανεχώρησαν και επήγαιναν εις την Κόρινθον, και καθ' οδόν ενυκτέρευσαν εις το χωρίον Αγιονόρι και εις την οικίαν του Γεωργίου Καλαρά ιατρού, ανθρώπου επισήμου και γνωστού. Εκεί ένας των στρατιωτών του Κολοκοτρώνη εξήτησεν ελιές

τηγανισμένες, και επειδή η δέσποινα του σπιτιού, όπου έμεινε δεν εγνώριζε το παράξενο τούτο φαγητό, ο στρατιώτης εμάλωσε με αυτήν, εθύμωσε και έσπασε την στάμναν με το λάδι. Ένεκα τούτου έγιναν παράπονα αφ' εσπέρας εις τον αρχηγόν, όστις αμέσως εδιέταξε και έθεσαν τον στρατιώτην υπό φύλαξιν. Την δε επαύριο ο αρχηγός έβγαλε τον στρατιώτην εις το αλώνι το πλακωτόν κατά το διάσελον τού αυτού χωριού, και παρόντων όλων των στρατιωτών, έκαμε κύκλον και εν τω μέσω ανεγνώσθη η καταδίκη του, η οποία ήτο η εξής: να τον φτύσουν οι άλλοι στρατιώται, διότι εξήτησε ελιές τηγανισμένες. Ενώ δε εκτελείτο η απόφασις, ο καταδικασθείς στρατιώτης τόσον εταράχθη από την εντροπήν του, ώστε ελιποθύμησε και έπειτα απέθανε. Και εις την Κόρινθον μετ' ολίγας ημέρας συνέβη ένα άλλο παρόμοιον. Απεκοιμήθησαν δύο στρατιώται εις την φυλακήν της νυκτός, τούτο μαθών ο Κολοκοτρώνης διέταξε και τους έδεσαν εις ένα μέρος και έπειτα είπεν εις τους στρατιώτας να τους φτύσουν. Ο ένας απέθανεν αμέσως εκεί, ο δε άλλος εχάθη και δεν τον είδαμεν πλέον από την ώρα εκείνην.

Ιδού πως οι άνθρωποι του καιρού εκείνου εντρέποντο. Φαίνεται, ότι τότε τα ήθη ήσαν αγνότερα των σήμερον υπαρχόντων».

(τομ. Α', σελ. 224, εκδ. «Βεργίνα»).

Συνηθίζω τέτοια σπουδαία κείμενα, να τα ξεχωρίζω, να τα φωτοτυπώ και να τα προσφέρω στους μαθητές μου. Στην κρίσιμη, εξοπλιστική ηλικία του δημοτικού, οι ιστορίες στις οποίες πρωταγωνιστούν ονομαστοί ήρωες-και τα συναξάρια των αγίων μας-μένουν ανεξίτηλες στην μνήμη των παιδιών μας, και, κυρίως, γεύονται, «συνομιλούν» με το παρελθόν τους, μπολιάζονται μ' αυτό, ένας σπόρος φιλοπατρίας πέφτει στην αγεώργητο ψυχή τους και ίσως κάποτε ανθίσει. Έχουν κουραστεί τα παιδιά από τις ζοφερές φλυαρίες και ανούσιες τιποτολογίες των σχολικών βιβλίων. Κουράζονται χωρίς λόγο, νιώθουν ναυτία διαβάζοντας τα περιεχόμενα των βιβλίων τους, τα άψυχα και μίζερα, «πανέρια με οχιές», όπως τα χαρακτηρίζω. Ενώ κείμενα, όπως το προαναφερόμενο, έχουν ζωή και δροσιά μέσα τους, κρύβονται στις φυλλωσιές τους, οι αλήθειες που συγκλόνισαν ήρωες και αγωνιστές, με μία φράση είναι τα γραπτά κειμήλια του Γένους.

Και τι διαβάζουμε; Ότι τον καιρό εκείνο, εν μέσω φρικώδους Τουρκοκρατίας, οι άνθρωποι «εντρέποντο» τόσο, ώστε πέθαιναν από ντροπή. Και μάλιστα για παραπτώματα ανάξια λόγου, τα οποία σήμερα με «μεγεθυντικό φακό» εντοπίζεις.

Τω καιρώ ετούτω εγκλήματα διαπράττονται, ολόκληρες κοινωνίες ρημάζονται και λαφυραγωγούνται και όχι μόνο δεν κρύβονται από ντροπή, οι πρωταίτιοι αλλά εμφανίζονται στις οθόνες και... άλλος απειλεί τους δικαστές, άλλος υποδύεται το θύμα, έτερος διαφημίζει την δημοφιλία του, άλλος, αφού εξαπάτησε έναν ολόκληρο λαό, επιζητά την εκλογική επιβράβευση της ανικανότητάς του.

Έχουμε βεβαίως και τις εκλογές! Ιδού ο ορισμός των εκλογών από τον κάλαμο του Παπαδιαμάντη: «Α! αι εκλογαί, αυτή είναι η μόνη επί εβδομήκοντα έτη ασχολία μας, αφ' ότου ηλευθερώθημεν, αφ' ότου δηλαδή μεταλλάξαμεν τυράννους, τους οποίους διά των εκλογών φανταζόμεθα ότι αντικαθιστώμεν τάχα συχνότερον». («Αι μου Γιώργη», 1892). Τι να ψηφίσεις; Γιατί να πας; Τα μνημόνια τα ψήφισαν όλοι με χέρια και ποδάρια, η εθελοδουλία και υποτέλειά τους είναι εξασφαλισμένη, η λίστα προδικάζει ποιοί θα καθίσουν στα έδρανα της Βουλής.

Γιατί; Για να μεταλλάξουμεν τους γονατισμένους τυράννους; Δεν ελπίζουμε πλέον σ' αυτούς, «άνω σχωμεν της καρδιάς». Υποστυλώματα της αλητοκρατίας, ανθρώπινο παραγέμισμα στις ανομίες του, δεν πρόκειται να ξαναγίνουμε.

Κλείνω και πάλι με ένα κολοκοτρωναίικο επεισόδιο. Το εντόπισα στην εφ. «Άμπελος», η οποία εκδίδεται στην Γερμανία και απευθύνεται στην εκεί ομογένεια. Το μεταφέρω ως έχει (τεύχος Αυγ-Σεπ 2015).

«Για τους κλέφτες της Ελλάδος, που διέλυσαν την Πατρίδα μας και που δεν είχαν καν φιλότιμο και ευαισθησία να πάνε κάπου σε κάνα καταράχι ή σε κανένα νερόμυλο κάποιου χωριού να κρεμαστούνε και να απαλλαγούμε από τη μούρη τους, τους αφιερώνουμε το παρακάτω περιστατικό και σας παρακαλούμε να βγάλετε μόνοι σας τα συμπεράσματα. Το ανέκδοτο φέρει τον τίτλο “Τα Γαϊδούρια Της ΖΑΡΑΚΟΒΑΣ του 1821”.

Ο Βασιλιάς Όθωνας της Ελλάδος κάλεσε μία μέρα στο παλάτι του τον Θόδωρο Κολοκοτρώνη και του είπε:

-Η Κυβέρνησή μου αποφάσισε να αμείψει τους αγωνιστές.

Εδώ έχω τις αναφορές με τις οποίες ζητούν τα δικαιώματά τους. Εσύ τι θα ζητήσεις στρατηγέ;

-Εγώ, απάντησε ο Κολοκοτρώνης, δεν θα ζητήσω τίποτε γιατί ούτε έχασα ούτε ξόδεψα για το Έθνος.

Ο Βασιλιάς Όθωνας, συνηθισμένος από τις παράλογες απαιτήσεις πολλών αγωνιστών του γλυκού νερού, σαν τους 300 τους δικούς μας, ξαφνιάστηκε από την απάντηση του Γέρου του Μοριά.

-Πώς γίνεται αυτό, ρώτησε ο Βασιλιάς. Και ο Κολοκοτρώνης του απήντησε και του εξήγησε:

-Εγώ, όταν μπήκα στον αγώνα είχα στο σελάχι μου, μιάμιση Ρεγγίνα (ένα αυστριακό τάληρο) και ξόδεψα μονάχα τη μισή. Και δε μου λες, μεγαλειότατε, ποιοί είναι αυτοί που ζητάνε χρήματα και δικαιώματα;

Ο Όθωνας του είπε μερικά ονόματα, που ο Κολοκοτρώνης ήξερε πολύ καλά τις υπηρεσίες που προσέφεραν και τι μανούσια ήσαν στον αγώνα.

-Χμμ! Έκανε. Αν αυτοί που είπες, βασιλιά μου, πάρουν αυτά που ζητάνε, τότε τι πρέπει να πάρουν τα γαϊδούρια της Ζαράκοβας; (περιοχή Αρκαδίας).

-Ποιά είναι τα ΓΑΪΔΟΥΡΙΑ της Ζαράκοβας; ρώτησε ο Όθωνας με περιέργεια. Και απάντησε θαρραλέα ο λεβέντης στρατηγός Κολοκοτρώνης.

-Βασιλιά μου, τα γαϊδούρια της Ζαράκοβας, είναι εκείνα που μας κουβαλούσαν το νερό και το ψωμί, που είχαμε τόσο ανάγκη κατά την διάρκεια του αγώνα για την απελευθέρωση της Πατρίδας μας από τους Τούρκους, απήντησε ο Γέρος της ελευθερίας της πατρίδος μας Θεόδωρος Κολοκοτρώνης».

10.09.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/